

Frederic Mompou (1893-1987)

LMG 2109

Preludis

1	Preludi I	1'24
2	Preludi II	3'58
3	Preludi III	2'40
4	Preludi IV	2'34
5	Preludi V	2'02
6	Preludi VI (per la mà esquerra)	4'22
7	Preludi VII	2'36
8	Preludi VIII	2'35
9	Preludi IX	1'52
10	Preludi X	1'27
11	Preludi XI	2'03
12	Preludi XII	3'41

Paisatges

13	La font i la campana	3'24
14	El llac	3'45
15	Carros de Galicia	4'02

Souvenirs de l'Exposition

16	I	0'41
17	Tableaux de statistiques	1'59
18	Le planétaire	0'39
19	Pavillon de l'élégance	2'40

Variacions sobre un tema de Chopin

20	Tema	0'41
21	Variació I	0'44
22	Variació II	0'43
23	Variació III	1'05
24	Variació IV	1'55
25	Variació V	1'16
26	Variació VI	1'29
27	Variació VII	0'55
28	Variació VIII	2'17
29	Variació IX	2'01
30	Variació X	2'40
31	Variació XI	2'07
32	Variació XII	3'49

33	Cançó de bressol	4'27
----	------------------	------

DDD

Durada
74'27

Agraïments:

Enregistrament realitzat entre els dies 31 d'agost i 2 de setembre de 2011 a l'Auditori Can Roig i Torres de Santa Coloma de Gramanet
 Presa de so i muntatge: Llorenç Balsach

Portada: Josep Mompou (1888-1968), *Interior amb piano*
 (Frederic Mompou tocant el piano)

Adolf Pla, piano

ENGLISH COMMENTARY INSIDE
 COMENTARIOS EN ESPAÑOL EN EL INTERIOR
 COMENTARIS EN CATALÀ A L'INTERIOR

Dip. Leg.: B-39276-2011
 ©(P) 2011 La Mà de Guido
 www.lamadeguido.com

A la Roser, amb sons plens de gratitud sincera

Frederic Mompou amb la seva fillola Elisenda Janés, a qui va dedicar la *Cançó de bressol* (pista 33)

Mompou: creació, silenci, creació

Si bé el conjunt de l'obra de Frederic Mompou té una unitat d'estil, la seva activitat creativa no segueix un ritme uniforme des de la seva primera composició (1911) fins la darrera (1978). En el període que va de 1931 a 1941, s'agreguen diverses circumstàncies personals i socials que afecten profundament a Mompou. La seva producció en aquesta dècada és pràcticament nul·la. En els anys anteriors ja experimentava una crisi creativa i un estat anímic baix. És aleshores quan compon els sis primers *Preludis*, els quatre primers escrits el 1927 i 1928 i els dos següents el 1930.

Mompou vivia a París. Tots els estius i en alguns viatges esporàdics tornava a Barcelona. Sempre va mantenir propera la relació amb la seva mare Josefina, el germà pintor Josep i el seu amic compositor Manuel Blancafort. L'any de la mort del pare, el 1935, Mompou tornà a Barcelona amb la intenció de quedar-s'hi, però el 1936, donada la inestabilitat política i l'imminent començament de la guerra a Espanya, viatjà a França de nou.

Amb motiu de l'*Exposició Universal de París* de 1937, l'editorial Max Eschig va fer l'encàrrec a diversos compositors estrangers residents a París, entre els quals hi havia Mompou. Així, va compondre *Souvenirs de l'exposition*. Aquesta obra descriu diversos espais de l'exposició amb certa ironia. Mompou era un home de poques paraules, extremadament precís en els seus comentaris i sovint utilitzava una fina ironia. Però aquesta ironia molt

Pati de la Casa de l'Ardiaca (*La font i la campana*, pista 13)

rarament l'expressava en la música. En aquest sentit *Souvenirs de l'exposition* és una excepció.

L'any 1938 el violoncel·lista Gaspar Cassadó va suggerir a Mompou de fer una obra per a violoncel i piano per tocar-la plegats. Aquest projecte mai es va realitzar, però d'aquest intent van quedar les tres primeres variacions del que acabaria sent *Variacions sobre un tema de Chopin*, escrites l'any 1957 per a orquestra i com un projecte de ballet que mai es faria. És significatiu que l'única peça que Frederic Mompou dedica explícitament a un compositor sigui a Frédéric Chopin i és molt coherent que l'obra acabés sent composta per a piano. *Variacions sobre un tema de Chopin* neix de la sensualitat de la matèria vibrant. Podem observar-hi una de les característiques més genuïnes de Chopin i Mompou: la recreació en la sonoritat del piano. Una sonoritat que no participa del impressionisme perquè tendeix a la concreció. Utilitza la peça més curta, més sintètica, concebuda per Chopin: el setè *Preludi en La Major*. L'obra és un viatge pels ritmes, girs melòdics i els caràcters de la música de Chopin, en els quals podem recordar moments dels *impromptus*, *masurques*... en definitiva del món expressiu del compositor polonès amb qui tant s'identificava Mompou.

El setembre de 1941 Frederic Mompou viatja a Barcelona per passar-hi un mes, però finalment s'hi queda de forma definitiva. El setè preludi, *Palmera d'estrelles*, un dels més interpretats i que evoca els focs artificials de les festes de Badalona, està escrit el 1941. Els preludis 8, 9 i 10 són escrits

Estany de Montjuïc (*El llac*, pista 14)

els anys 1943-44. En aquest període Mompou viu un punt d'inflexió molt positiu pel fet d'haver conegut a la jove pianista Carmen Bravo, amb la qual es casarà 15 anys més tard, el 1957.

El 1942 compon el primer llibre de *Paisatges: La font i la campana*, descripció de la font de l'interior de la Casa de l'Ardiaca de Barcelona, situada al costat de la catedral i *El llac*, on observa els salts de les granotes sobre l'aigua tranquil·la del llac de Montjuïc, també a Barcelona. Fins l'any 1960 no escriurà el segon llibre de *Paisatges, Carros de Galicia*, descripció del cant que feien les rodes de fusta massissa dels carros romans des de la llunyania. Carros que encara feien servir a Castro Caldelas, a Ourense. El 1951 escriu la *Berceuse*, dedicada a la petita Elisenda Janés. Aquesta peça, tot i la senzillesa amb la que està escrita, ja reflecteix la sonoritat de la darrera etapa del compositor. També podem apreciar aquesta característica en el *Preludi n.11* de 1952, dedicat a Alicia de Larrocha, i sobretot en el *Preludi n.12*, de 1960, obra que podria perfectament formar part de *Música callada*.

Adolf Pla

Adolf Pla

Es va formar en el nivell mig d'estudis amb Magda Caballé i Josep Maria Martí i en el nivell superior amb Miquel Farré (Barcelona), Ferenc Rádós (Hongria) i Peter Hofffelder (Alemanya) i va ser seleccionat l'any 1985 com a representant espanyol a la "Primera Trobada de Joves Intèrprets d'Europa".

Actualment és professor de piano i música de cambra a l'Escola Superior de Música de Catalunya.

Ha ofert recitals, concerts de cambra i amb orquestra a Europa, Amèrica llatina i la Xina, actuant a festivals internacionals i auditoris com la Sala Glinka de la Philharmonia de Sant Petersburg dins el Festival Internacional de Primavera de St. Petersburg, *Gran Teatro de La Habana* en el *Festival Internacional de Música Contemporànea de La Habana*, Auditori de Ràdio i Televisió de Luxemburg, Teatre Albéniz de Madrid, Palau de la Música Catalana, etc.

Músic polifacètic, col·labora amb el *Quartet Mozarteum Salzburg* i també ha desenvolupat produccions artístiques multidisciplinàries amb gran èxit de públic dirigint formacions simfòniques i de cambra: l'*Orquestra Sinfònica de Caracas*, l'*Orquestra de Cambra Nacional d'Andorra*, *Orquestra Sinfònica Nacional de Bolívia*, *Banda Sinfònica de Quito*, etc.

Ha realitzat produccions discogràfiques per La mà de Guido i Ars Harmònica, així com per al Canal Clàssic de Via Digital, RNE, Catalunya Ràdio, Ràdio Sant Petersburg, TVE, TV3, TV Costa Rica, TV Perú i TV Uruguay.

Adolf Pla és un dels intèrprets que més han difós la música de Frederic Mompou, presentant-la en més d'una vintena de països en tres continents. És convidat regularment a realitzar classes magistrals i conferències sobre aquest creador a universitats i conservatoris superiors.

Mompou: creación, silencio, creación

Aunque la obra de Frederic Mompou mantiene una continuidad de estilo, su actividad creativa no sigue un ritmo uniforme desde su primera composición (1911) hasta la última (1978). En el período comprendido entre 1931 y 1941 se agravan diversas circunstancias personales y sociales que afectan profundamente a Mompou. Su producción en esta década es prácticamente nula. En los años anteriores ya experimentaba una crisis creativa y un estado de ánimo bajo. Es entonces cuando compone sus primeros seis *Preludios*, los cuatro primeros escritos en 1927 i 1928 i los dos siguientes en 1930.

Mompou residía en París. Cada verano y en algunos viajes esporádicos regresaba a Barcelona. Siempre mantuvo una relación cercana con su madre Josefina, su hermano pintor Josep y su amigo compositor Manuel Blancafort. Con motivo de la muerte de su padre en 1935, regresó a Barcelona con la intención de quedarse, pero en 1936, dada la inestabilidad política en Barcelona y el inminente estallido de la guerra civil española, regresó a Francia.

Con motivo de la Exposición Universal de París de 1937, la editorial Max Eschig encargó una exposición a diversos compositores extranjeros residentes en París, entre los cuáles se encontraba Frederic Mompou. Así surgió *Souvenirs de l'exposition*. Esta obra describe los pabellones de la exposición con cierta ironía. Mompou era un hombre de pocas palabras, extremadamente preciso en sus comentarios y solía utilizar una fina ironía. Pero muy raramente la expresaba en la música.

En este sentido *Souvenirs de l'exposition* es una excepción.

En 1938 el violonchelista Gaspar Cassadó sugirió a Mompou que creara una obra para violonchelo y piano para interpretarla juntos. Este proyecto nunca se realizó, pero del intento quedaron los tres primeras variaciones de lo que acabaría siendo *Variaciones sobre un tema de Chopin*, escritas en 1957 para orquesta, destinada a un proyecto de ballet que nunca se haría. Es significativo que la única pieza que Frederic Mompou dedica explícitamente a un compositor sea a Federico Chopin y es muy coherente que la obra acabara siendo compuesta para piano. *Variaciones sobre un tema de Chopin* nace de la sensualidad de la materia vibrante, en la cual podemos observar una de las características más genuinas que hermanan a Chopin y Mompou: la recreación en la sonoridad del piano, la cual no participa del impresionismo porque tiende a la concreción. Mompou utiliza la pieza más corta, más sintética, concebida por Chopin: el séptimo *Preludio en La Mayor*. La obra es un viaje a través de los ritmos, giros melódicos y los caracteres de la música de Chopin, en los que podemos recordar momentos de los *impromptus*, mazurcas... en definitiva del mundo expresivo del compositor polaco con quien tanto se identificaba Mompou.

En septiembre de 1941, Frederic Mompou viaja a Barcelona para pasar un mes en la ciudad, pero finalmente se queda de forma definitiva. El séptimo *Preludio, Palmera de estrellas*, uno de los más interpretados y que evoca los fuegos artificiales de las fiestas de Badalona, está escrito en 1941. Los *Preludios* 8, 9 y 10 son escritos los años 1943-

44. En este período Mompou vive un punto de inflexión muy positivo por el hecho de haber conocido a la joven pianista Carmen Bravo en 1942, con la que se casará 15 años más tarde, en 1957.

En 1942 compone el primer libro de *Paisajes: La fuente i la campana*, descripción de la fuente del patio de la Casa de l'Ardiaca, junto a la catedral de Barcelona, y *El lago*, donde nos describe los saltos de las ranas sobre el agua tranquila del lago de Montjuic, también en Barcelona. Hasta el año 1960 no escribirá el segundo libro de *Paisajes, Carros de Galicia*, descripción del canto que hacían las ruedas de madera maciza de los carros romanos desde la lejanía. Carros que todavía utilizaban en Castro Caldelas, en Orense. En 1951 escribe la *Berceuse*, dedicada a la pequeña Elisenda Janés. Esta pieza, a pesar de la sencillez con la que está escrita, ya refleja la sonoridad presente de la última etapa del compositor. También podemos apreciar esta característica en el *Preludio n.11* de 1952, dedicado a Alicia de Larrocha, y sobre todo en el *Preludio n.12*, de 1960, obra que podría perfectamente formar parte de *Música callada*.

Adolf Pla

Adolf Pla

Se formó en el nivel medio de estudios con Magda Caballé i Josep Maria Martí y en el nivel superior con Miquel Farré, Ferenc Rados (Hungría) y Peter Hollfelder (Alemania), siendo seleccionado en el año 1985 representante español en el Encuentro de Jóvenes Intérpretes de Europa.

Actualmente es profesor de piano y música de

cámara en la Escuela Superior de Música de Cataluña (ESMUC).

Ha realizado recitales, conciertos de música de cámara y con orquesta en Europa, América y China, actuando en festivales internacionales y auditorios como la Sala Glinka de la Philharmonia de San Petersburgo dentro el Festival Internacional de Primavera de St. Petersburg, Gran Teatro de La Habana, Auditorio de la Radio Televisión de Luxemburgo, Teatro Albéniz de Madrid, Palau de la Música de Barcelona, etc.

Músico polifacético, colabora con el Quartett Mozarteum Salzburg y también ha desarrollado producciones artísticas multidisciplinares con gran éxito de público, dirigiendo formaciones sinfónicas y de cámara: Barcino Ensemble, Orquesta Sinfónica de Caracas, Orquesta Nacional de Cámara de Andorra, Orquesta Nacional de Bolivia, Banda Sinfónica de Quito, etc.

Ha realizado producciones discográficas para el sello La mà de Guido y Ars Harmònica. También ha hecho producciones para el Canal Clásico de Via Digital con el flautista Bernat Castillejo y otros medios como son TVE, RNE, Catalunya Ràdio, Radio San Petersburgo, TV3 y las televisiones públicas de Costa Rica, Perú y Uruguay .

Adolf Pla es uno de los intérpretes que más han difundido la música de Frederic Mompou, presentándola en más de una veintena de países en tres continentes. Es invitado regularmente a realizar clases magistrales y conferencias sobre este creador en universidades y conservatorios superiores.

Mompou: creation, silence, creation

Although all the works by Frederic Mompou have a unity of style, his creative activity did not follow a uniform pace from his very first composition (1911) to the very last one (1978). During the 1931-1941 period, some personal and social circumstances worsened, deeply affecting Mompou. Over this decade, his production was almost inexistent. In the years previous to this period, he had already undergone a creative crisis and was in low spirits. At that time he composed the first six *Preludes*, the first four of which were composed in 1927 and 1928, and the other two in 1930.

Mompou lived in Paris. Every summer and on some sporadic trips he came back to Barcelona. He always kept in close touch with his mother Josefina, his brother and painter Josep and his friend and composer Manuel Blancafort. In 1935, the year of his father's death, Mompou came back to Barcelona with the aim of staying there definitely, but, given the political instability and the imminent beginning of the civil war in Spain, he moved to France again in 1936.

On the occasion of the Universal Exposition held in Paris in 1937, the Max Eschig publishing house commissioned some works from several foreign composers living in Paris, among whom there was Mompou. Thus, he composed *Souvenirs de l'exposition*. This work depicts several premises of the exposition with some irony. Mompou was a man of few words, extremely concise in his comments, and he often made use of a subtle irony. However, he very seldom expressed this irony in music. In this sense, *Souvenirs de l'exposition* is

a true exception.

In 1938, the violoncellist Gaspar Cassadó suggested to Mompou he should write a work for violoncello and piano to be played together. This project never came about, but from this attempt, the first three variations were to remain of what would end up being *Variacions sobre un tema de Chopin*, written in 1957 for orchestra, as a ballet project that was never carried out. It is important to know that the only piece that Frederic Mompou ever explicitly dedicated to a composer was to Frederic Chopin, and, very consistently, this piece was finally composed for piano. *Variacions sobre un tema de Chopin* was born from the sensuality of the vibrant matter. In it, we may observe one of the most genuine characteristics of Chopin and Mompou: the recreation of the piano's sonority; a sonority that does not take part in Impressionism because it tends to concretion. He made use of the shortest, most synthetic piece conceived by Chopin: the seventh *Prelude in A Major*. This work is a journey through the rhythms, melodic turns and characters of Chopin's music; in them, we may recall some moments of the impromptus, the mazurkas, etc.; to sum up, of the Polish composer's expressive world with which Mompou identified so much.

In September 1941, Frederic Mompou travelled to Barcelona for a one-month stay, but he finally moved there definitely. The seventh prelude, *Palmera d'estrelles*, one of the most-frequently performed ones, which evokes the fireworks of the feasts in Badalona, was written in 1941. Preludes 8, 9 and 10 were composed in 1943-44. During this period, Mompou's life was in a very positive

turning point as he met the very young pianist Carmen Bravo, whom he was to marry fifteen years later, in 1957. In 1942 he composed the first book of *Paisatges: La font i la campana*, where he depicted the Casa de l'Ardiaca, located just in front of Barcelona cathedral, and the chiming coming from the bell tower, as well as *El llac*, in which he observes the frogs jumping on the quiet water of the pond in Montjuïc, also in Barcelona. In 1960 he wrote the second book of *Paisatges, Carros de Galicia*, where he describes the “song” of the solid wood wheels of the Roman carts as they pass far away, the carts that were still in use in Castro Caldelas in the Province of Ourense. In 1951 he composed *Berceuse*, dedicated to the little girl Elisenda Janés. Despite the simplicity of its composition, this piece already expresses the sonority of the last period of the composer’s life. We may also observe this characteristic in *Preludi n.11* from 1952 dedicated to Alicia de Larrocha, and, especially, in *Preludi n. 12* from 1960, a music that could perfectly well be included in the *Música callada*.

Adolf Pla

Adolf Pla

Adolf Pla studied with Magda Caballé and Josep Maria Martí (mid-level studies) and with Miquel Farré, Ferenc Rados (Hungary) and Peter Hollfelder (Germany) (superior studies). In 1985 he was selected as the Spanish representative at the “First Meeting of Young Performers of Europe”.

Currently he is piano and chamber music professor at the Escola Superior de Música de Catalunya

(ESMUC, Higher School of Music of Catalonia).

He has given recitals, chamber concerts and concerts with orchestra in Europe, Latin-America and China, performing at international festivals and concert halls such as the Glinka Concert Hall of the Saint Petersburg Philharmonic, the Gran Teatro in La Havana, the Concert Hall of the Luxembourg Radio and Television, the Teatro Albéniz in Madrid, the Palau de la Música Catalana in Barcelona, etc.

He is a versatile musician: at present, he collaborates with the Quartett Mozarteum Salzburg and has developed multidisciplinary artistic productions with great success by conducting symphonic and chamber ensembles, such as the Barcino Ensemble, the Symphonic Orchestra of Caracas, the National Chamber Orchestra of Andorra, the National Symphonic Orchestra of Bolivia, the Banda Sinfónica of Quito, etc.

He has carried out record productions for La mà de Guido and Ars Harmònica, as well as for the Canal Clàssic of Via Digital, RNE, Catalunya Ràdio, the Saint Petersburg Radio, TVE, TV3, TV Costa Rica, TV Perú and TV Uruguay. Actually he is piano and chamber music professor at the Escola Superior de Música de Catalunya (ESMUC, Higher School of Music of Catalonia).

Adolf Pla is one of the performers who has disseminated more Frederic Mompou’s music, presenting it in more than twenty countries on three continents. He is regularly invited to give master classes and conferences on this composer at universities and advanced music conservatories.

(English translation: Beatrice Krayenbühl)

Frederic Mompou (1893-1987)

Preludis

1	Preludi I	1'24
2	Preludi II	3'58
3	Preludi III	2'40
4	Preludi IV	2'34
5	Preludi V	2'02
6	Preludi VI (per la mà esquerra)	4'22
7	Preludi VII	2'36
8	Preludi VIII	2'35
9	Preludi IX	1'52
10	Preludi X	1'27
11	Preludi XI	2'03
12	Preludi XII	3'41

Paisatges

13	La font i la campana	3'24
14	El llac	3'45
15	Carros de Galicia	4'02

Souvenirs de l'Exposition

16	I	0'41
17	Tableaux de statistiques	1'59
18	Le planétaire	0'39
19	Pavillon de l'élégance	2'40

Adolf Pla, piano

Enregistrament realitzat entre els dies 31 d'agost i 2 de setembre de 2011 a l'Auditori Can Roig i Torres de Santa Coloma de Gramanet

Presca de so i muntatge: Llorenç Balsach

Portada: Josep Mompou (1888-1968), *Interior amb piano* (Frederic Mompou tocant el piano)

Variacions sobre un tema de Chopin

20	Tema	0'41
21	Variació I	0'44
22	Variació II	0'43
23	Variació III	1'05
24	Variació IV	1'55
25	Variació V	1'16
26	Variació VI	1'29
27	Variació VII	0'55
28	Variació VIII	2'17
29	Variació IX	2'01
30	Variació X	2'40
31	Variació XI	2'07
32	Variació XII	3'49
33	Cançó de bressol	4'27

Fotografia: Josep Mompou

Frederic Mompou amb els seus pares